

KELLONSOITTAJA RIETRIKKI

August Verner Jaakkola toimi pitkään Piikkiön kirkkoherrana. Hän oli uskonvakaumukseltaan evankelinen. Hänet tunnetaan vieläkin monista hienoista runoistaan. Toivomuksesta näistä julkaistaan ohessa Kellonsoittaja Rietriikki.

On Rietriikki vanhus kauan
jo soittanut kellojaan.
Viran nuorena sai. Varass' sauvan
nyt kulkee jo vanhuuttaan.
Monet tuhannet kerrat ennen
hän on astunut saman tien
noin kirkon tornihin menen
ja mielessä murhe pien',
niin pieni, ett' tuskin tuota
edes murheeksi mainita vois:
on vain kuin hautain luota
joku äänetön kutsu sois.
Ja aina kun kuolinkellot
hän jollekin soittaa saa,
tuoll' alhaalla tuonen pelot
niin kummasti odottaa.

Vaan nyt on niin kuin pelko
kävis Rietriikin sydämeen,
ja on kuin täysi selko
tulis saada tunnolleen
miten käy sun, Rietriikki, kerran
sun vuoros kun mennä on,
kun kuuluu käsky Herran
tuo kova ja armoton.

Ja siitpä Rietriikin rinta
niin kumman painon saa,
kuin kaikista murheisinta
olis muistella kuolemaa.
Tutut rappuset jalkain alla
niin raskaasti ylös vie,
kovin kellot on korkealla
ja pimeä sinne tie.

Hän tornin luukut avaa
valo tornihin tulvahtaa.
Taas Rietriikki murheesta havaa
ja entisen mielen saa.
Ja siinä nojassa sauvan
hän mieltien viivähtää
ja katsoo seutua kauan,
niin tuttua kaikk' on tää.
Hän usein on katsellut sieltä

pyhäamuin siintävin,
kun kansaa kirkkotieltä
on tulvinut templihin.
Hän muistaa, kuinka ennen
ne tulivat joukottain,
vaan kuinka vuosien menen
on joukko huvennut vain.
Kuin lehti ne tuuleen lentää,
mihin vaipuvat, Herra ties.
Hän, Rietriikki, aina sentään
on ollut kirkon mies,
on toimensa tehnyt tarkoin,
virass' vilpítőn ollut on,
verot maksanut puhtain markoin,
ja maine on tahraton.

Vaan on kuin ilkkuis tieltä
taas kierot katsehet:
Vain turhaan, Rietriikki, sieltä
sä kellojas soittelet.
Et taivaan tiestä tiedä
sä mitään tarkemmin.
Vain tuonelle kerran viedä
saat verosi sinäkin.

Käy pistävä, kylmä viilto
läpi Rietriikin sydämen,
niin outo on silmäin kiilto
ja epätoivoinen.
On entinen rauha poissa
kuin rikosta tehnyt ois,
kuin tornien komeroissa
vain kysymys kylmä sois:
Miten käy sun, Rietriikki, kerran,
sun vuoros kun mennä on,
kun kuuluu käsky Herran,
tuo kova ja armoton?

Hän iltakellot soittaa,
pois tornista kiiruhtaa.
Ei voi nyt kammoa voittaa,
hän pelkää kuolemaa.
Sinä yönä ei saatu unta
majass' sairaan Rietriikin.
Putos hapsille valkolunta,
surun lunta runsaammin.
Sinä yönäpä syntiseksi
tuli Rietriikki kokonaan,
ei pienintä turvaa keksi
hän kuolonkauhussaan.
On taivas vaiti kuin hauta,
elo entinen kauhistus.
”Mua syntistä, Herra, auta!”
on Rietriikin rukous.

Ja silloin, yönä tuona
myös valvoo toinenkin
ja itkee vuoteen luona
niin viljoin kyynelin.
”Ei armosi, Herra, laannut,
Sua, Korkein, kiittelen,
kun vihdoin sä rikki saanut
olet Rietrikin sydämen!
Sä armosi vuotaa anna
nyt tyhjään sydämeen,
tuo nälkäiselle manna,
suo usko Jeesukseen!”

Näin Rietrikin vaimo kiitti
ja rukoili Jumalaa.
”Sun armosi riitti, riitti,
Isän rakkaus odottaa!
Nyt sullekin, Rietrikki, kerran
evankeliumi kelpaa kait:
sinä kastettu kuoloon Herran
jo silloin armon sait?”

Yön kaiken valvoo tuolla
kaks’ sielua janoovaa.
On tuskasta toinen kuolla,
ja toinen lohduttaa.
Kuu ikkunasta hohti,
yön kulkija äänetön.
Ah, iäisyttä kohti
on matka määrätön.

Yli Rietrikin huokausten
soi lohdutus Jumalan,
yli Rietrikin rikkomusten
veri virtasi Karitsan.
Ain’ auki on armo sille,
ken huutaa Herran luo.
Hän huulille janooville
ylivuotavan maljan tuo.
Kun auringon ensi koiton
valo taivasta purppuroi
ja lintujen huomensoiton
sävel ilmojen halki soi,
pois hälväni kuolon haamu,
elo ihana hymyili vain.
Oli Rietrikin kirkkain aamu
se aamu sunnuntain.
Ja huuilta ensi kerran
sana puhkesi riemukas:
”Oi, suuri on armo Herran,
olen iäti autuas!”

Sinä aamuna Rietrikki riensi
taas kelloja soittamaan.

Ilo taudin tuskia liensi,
oli hymyä huulillaan.
Hän, vanhus valkohapsi,
ilon saanut on sydämeen,
ja niin kuin pieni lapsi
hän puheli kelloilleen:
”Olen soittanut kylmin mielin
mä kerrat tuhannet,
ja siksipä kylmin kielin
te lienette soinehet.
Nyt soikaatte lempeämmin,
yli ilmojen kaikukaa:
on Jumalan sydän lämmin,
hän kaikkia rakastaa!”

Ja Rietrikki ensi kerran
työn pyhyyttä tuntea voi.
Joka lyönnissä kiitos Herran,
joka soinnussa rukous soi.
Sen saatteli aamutuuli,
vei kylihin kaukaisiin.
Moni hartaana soiton kuuli,
ei ennen se koskenut niin.
Jos tuntui sydän kellä
jo tyyten turtuneen,
ne valtasi kaiho hellä
nyt Herran huoneeseen.

Sinä aamuna kirkkotieltä
väki tulvasi temppeleihin,
kun juuri tornista sieltä
alas Rietrikki kannettiin.
Viel’ aukeni silmät hetken,
ylös tornihin katsahti,
ja edessä viime retken
hän hartaana rukoili:
”Älä armoas, Herra, kiellä,
älä muistele rikostain,
kun pitkän eloni tiellä
olen soittanut kerran vain,
vain kerran kiittänyt siitä,
mitä armosta sulta sain.
Nyt enää ei aika riitä.
Ole, Jeesus, mun turvanain.”

Ja tornin rististä hohti
valon kimmellys kirkkahin.
Se viittäsi kotia kohti,
kotiin kuolevan Rietrikin.

*A. V. Jaakkola: Pyhä aamu, s. 5-11.
SLEY. Helsinki 1946.
Concordia 3/2008*

VAELLUSVIRSI_

Niilo Tuomenoksa

NÄIN SYNTISENÄ HERRA MUN TÄYTYY VAELTAA,
SUN KANSSAS` TIELLÄ TAIVAAN PERILLE KULKEA.
EN PAREMMAKS VOI TULLA. EN PYHÄKS OLLENKAAN.
JA KUITENKIN OI HERRA, SUN KÄSIIS JÄÄDÄ SAAN.

SÄ SUOSTUT MAHDOTTOMAN, MUN LUONA ASUMAAN,
JA AIVAN TÄLLAISENA, MUA KAIKES` KANTAMAAN.
ET VÄSY, VAIKKA USEIN, MÄ VÄSYN KOKONAAN.
SUN ARMOS RAKKAUTESI, EI LOPU MILLOINKAAN.

MÄ MATO VAIN JA SAVI, OON HUONO SOTIJA,
KIUSOISSA TAISTELUISSA, MUN TÄYTYY SORTUA.
JOS ET SÄ KRISTUS HERRA, MUA AUTA VAHVISTA.
VAAN AUTATHAN, OI AUTA, VOIMALLAS PUETA.

MÄ SYDÄMELLES HALAAN, SUN ETTÄ KOKONAAN,
MÄ AINA SAISIN OLLA, MUA AUTA VALVOMAAN.
AH ETTEN MUREHDUTTAIS HENKEÄS MILLOINKAAN.
HERKISTÄ TUNNON KORVA, SUA KAIKES` KUULEMAAN.

SÄ ROHKEAKSI HOIDAT JA USKON VAHVISTAT,
HILJENNÄT LEVOTTOMAN, MURHEESSA LOHDUTAT.
SÄ KURJAN ILO, RIEMU JA TAIVAS SYNTISEN.
SUA ITKUSSANI KIITÄN, VIRITÄN VIRREN SEN.

SE VIRSI AIN` ON HEIKKO JA KIITOS KÖYHÄ ON.
NIIN USEIN NURKUMIELLÄ, MÄ KULJEN LOHDUTON.
VAAN KUITENKIN MUA HOIDAT, LAHJOJAS` TUHLAILLEN,
PÄIVÄSTÄ PÄIVÄÄN KANNAT, PERILLE SAATELLEN.

NÄIN MAHDOTONNA TOIVON PERILLE PÄÄSEVÄN`
JA KASVOSI, OI KRISTUS, TAIVAASSA NÄKEVÄN.
OI, MIKÄ ILO MULLA, KUN ARVOTONNA SAAN
JOUKOSSA PYHÄIN OLLA, RANNOILLA RAUHAN MAAN.

SUN ARMOS VARAAN_

Vilho Rantanen / Runot

Sun armos varaan, oi Herra, jään, Kun ansiota ei yhtäkään, Oo mulla tuotavaks`
etehesi, Siks` tuon ma syntisen sydämeni.

Sun veres yksin vain kokonaan Mun sydämeni voi puhdistaa. Siks` kaipaam luoksesi
Golgatalle, Sun ristic siunatun virran alle.

On siellä autuus, mä tiedän sen, Miss` liikkuu ystävä syntisten, Miss` kuormat kirpoovat kuormatulta Ja rauhan, Kristus, saa sielut sulta.

Mä sua varron ja suurempaa Henkeni voimaasi odottaa. Mua kasta kasteella taivahasi, Työs` kallis syvennä sielussani.

Sun armos varaan mä jään, mä jään Toivoen, että kun matkan tään Mä päätän, luoksesi armo mulla Ois pääryporttien kautta tulla.

PYHIINVAELTAJAN LAULU

Vilho Rantanen / Runot

Olen vanha ja väsynyt matkamies,
mun ehtooni kellot jo soivat.
Millä hetkellä tahansa saapua
mun muuttovaununi voivat.
Minä katselen illoin tähtiin päin,
ne haastavat kaukaa sieltä:
vielä hetkinen, sinut noudetaan
pois pitkän matkasi tieltä.

Olen tuulta ja tyventä soutanut,
olen kokenut myrskyä, yötä.
Kun parasta elämä ollut on,
niin ollut on tuskaa, työtä.
Unet nuorena näin ja uskoin ne
ja katso: kohta ne raukes.
Monen toiveen hauta multiin maan
mun matkani varrella aukes.

Olen luottanut aikaan ja ihmisiin
ja joutunut tieltäni harhaan.
Usein pettäjäks` olen huomannut
sydänystävistäni parhaan.
Ja aina, kun kavala maailma

on ollut oppaana mulla,
niin tuhlaajapoikana mun on taas
sun luoksesi täytynyt tulla.

Olen kulkenut elämän koulutien
lähes viime virstalle asti.
Todeks` tiedän nyt tämän totuuden,
jota tutkin niin useasti:
iskuin ankarin Isä lyödä voi
ja hetkeksi kasvonsa peittää,
mut ainiaaksi ei milloinkaan
Hän valittujansa voi heittää.

Katson matkani tietä, mi takana on
ja käteni yhtehen liitän.
Joka riemun ja murheen hetkestä
sua, Herra, mä nöyrästi kiitän.
Katson eteenpäin ja kaukaa nään
lupauksien loistavan tähden.
Sun luoksesi kerran, kun kutsu soi,
mä armoosi turvaten lähden.

SYNKKÄ YKSINPUHELU

Vilho Rantanen / Runot

Mun syntini nousevat kerran
kuin haudoista vainajat,
ja tuomiopäivänä Herran
ne kosta huutavat.

Kuin kuvina syyttävän filmin
mä tekoni nähdä saan,
kun Tuomari totisin silmin
on katsova kirjojaan.

Jok` ainoan rivin ja lehden
hän tutkii ja tarkastaa
ja tilini valmiiksi tehden
hän ehkä näin virkahtaa:

”Jaa – saarnaaja – sanojas kuulla
sai tuhannet ihmiset,
mut totisen kristityn suulla
et puhunut koskaan, et.

Jos juonista mammonan pahan
sa toisia varoitit,
niin itse sa orjana rahan
sun aikaasi tuhlasit.

ELÄMÄN KAITAFILMI

Ja syntistä naista ja miestä
niin kernaasti kivitit,
vaikk` itsekin likaista iestä
sä salassa raahasit.

Sä näyttelit, valheessa elit
ja vilppiin muitakin veit.
Kuin Juudaana teeskentelit,
näin kuolemansyntejä teit.

Ah, suruton olit ja paaduit
kuin paatuu syntinen mies.
Sun kiusaaja voitti, sa kaaduit
ja kuiluun putosi ties.

Niin mustat on paperit sulla,
- näen kirjasta selvään sen.
Kai vaikeinta autuaaks` tulla
on kastista pappien.”

Vilho Rantanen / Runot

Ma Aristarkhos, vaeltaja suuren erämaan,
min yli tie vie edemmäksi tästä,
nyt hetkiseksi matkasauvan lasken kädestäin
ja laulan teinilaulun elämästä.

Ma olen nähnyt maailmaa, oon meret soutanut,
oon tarkastellut aikaa suurin silmin,
ja vavisten on sydämeni kuvaa katsonut
tään elon retken synkän kaitafilmin.

Näin miehen, joka rakasti vain rahaa, mammonaa,
ja jonka henki hiutui janoon kullan;
ja senkin näin, kun rikas sitten viimein haudattiin
ja tyhjin taskuin pantiin alle mullan.

Niin monta oli, joita himo sitoi kahleeseen,
vei kuuma veri loitos synnin kyliin.
Ah tuhansissa niiden miesten luku lasketaan,
kun hukkuneet on täällä naisen syliin.

Ja sitä seikkaa ihmetellä aina täytyy mun,
miks` ihminen on turmeltu niin perin.
Ne harvat ilon maljat, joita kohtalomme suo
me myrkytämme hiljaa, vähin erin.

Ja haavat, joita paranna ei edes aikakaan,
voi purra parjaajan suun myrkkyyhammas.
Niin moni, joka Herran nimen otti huulilleen,
on sydämeltään susi eikä lammas.

Ei edes taivaan tiellä täällä rauhaa sielu saa,
vie totuus ilman rakkautta miekkaan.
Tuo kristittyjen kiistat aina kiron leirihin
ja siunausten maljat vuotaa hiekkaan.

Jos joku lasta kастaa, totta kiroaa hän sen,
ken kастaa uskovaista aikamiestä.
Ja tämä taas, kun iskuvuoron taistelussa saa
pian Bibliallaan tahtoo toista piestä.

Ja Filisteain leirissä on ilo julkinen,
kun siellä sanotaan näin pilkkamiellä:
”Oi katsokaa, noin kristiveljet raastaa toisiaan
ja tappelevat pyhän taivaan tiellä.”

Ma Aristarkhos, luulen, tänne tulisi jos hän,
ken kerran kulki piikkikruunu päässä
ja ohi kyläin, kirkkojemme täällä vaeltais
nyt talven koleassa viimasäässä,

niin itkis hän ja käsihinsä kasvot kätkisi
ois vaiti eikä avais sanaan suuta,
kun huomais, että synneillänsä monet kristityt
taas rakentavat uutta ristin puuta.

VIISI PAPPIA TAIVAAN PORTILLA

Vilho Rantanen / Runot

Ja katso, jo yö oli tullut ja minä taas uneksin,
niin saavuin matkalta ajan ma portille Saalemin.
Näin Pietarin, vartiomiehen, joka tutkien kirjojaan
nyt puntaroi kenelle avoin on ovi tai suljetaan.

Pian portille salkkua kantain, kuin mietteissä kulkien,
mies asteli vanha ja harmaa, näin varmana lausuen:
"Kai tunnettu talossa tässä on Englannin Bunyan, John?
Voin mainita: oppi sama myös minulla turvana on."

"Jaa", virkahti Pietari kotvan sitä kirjaansa silmäten,
"on totta, täältä mä löydän nimen Aukusti Jauhiainen.
Mut pyydän: käy penkille tuonne nyt osaasi vartoamaan.
Jok` ainoa prelaatti täällä perin tarkasti tutkitaan."

Ma unessa portilla viivyin ja uutta ja kummaa näin.
Kas, rovasti Muroma, Urho, tuolta asteli pystypäin.
Ja hän julisti: "Lutherusta ja Sanaa ma rakastin,
myös puolesta isien kirkon kuin leijona taistelin."

Taas kurkisti kirjanhansa Pyhä Pietari, viitaten:
"Jo penkillä tuolla vartoo sanaa tuomion Jauhiainen.
Saat sinäkin sinne mennä, kunnes tekosi punnitaan.
Ei täällä sua auta Luther, ei Paavi ja mahti maan."

Mies Lapista, partaniekka, tuli hitaasti tallustain,
se Laestadin vanha avain oli hänellä kädessä vain.
Luo portin kun astui, aikoi heti kokeilla avaintaan.
- Ei kääntynyt saranoillaan ovi jyrävä tuumaakaan.

Niin naurahti Pietari siihen ja virkahti sanan vain:
"Ei aukene portti, sillä minä ainoan avaimen sain.

Käy tuonne nyt Muroman viereen, joka Suomen lie Lutherus.
Eikö sukua samaa ollut sun Lappisi Laestadius?”

On kulunut tuokio lyhyt, mä katson ja kuuntelen.
Mies vähäinen varreltansa tuli kiivaasti astellen,
ja hän touhusi: ”Helluntaihin olen kuulunut päällä maan.
Kai selvää, ilohon taivaan ohi muitten ma mennä saan?”

Niin vastasi Pietari: ”Varro, kun tilejäs tarkkailen.
Olet saarnamiehiä, huomaan, sinä Vilho Soininen.
Ei. Et ole kelvollinen vielä Saalemin riemuhun.
Käy penkille Augustin viereen, siellä oikea paikka sun.”

Ja Pietari kääntyi, hetken mua tiukasti silmäten.
”Käy”, viittas hän, ”joukkoon samaan myös sinäkin,
Rantanen, niin saatte te, puolueporhot, sisun, sappenne puhaltaa.
Ei suuntasarvet päässä päästä Saalemin porttien taa.”

Ma heräsin Pietarin sanaan: ”Taas aikahan palatkaa
ja oppikaa toisianne jo veljinä rakastamaan.
On varmaa: LAUMANNE KYLLÄ PIAN SOVINNON PAIKALLA OIS,
JOS PAIMENET RIITELEMÄTTÄ TIETÄ TAIVAAN KÄYDÄ VOIS.”

SUURI PELASTUS

Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa

Luin tänä aamuna Raamattuani,
pysähdyin ajattelemaan sanoja Hebrealais-kirjeessä:
”Kuinka me voimme päästä pakoon, jos emme välitä
tuosta niin suuresta pelastuksesta.”

Ja Pyhä Henki avarsi yhtäkkiä ymmärrystäni.
Minä tajusin, että tämä pelastus on todella suuri.

Se on suuri pelastus siksi, että se pelasti
minut itsestäni, syyttävästä omastatunnosta,
pahasta maailmanajasta ja istumasta siellä,
missä pilkkaajat istuvat,

niin että se pelasti minut:
protestiin menneistä vekseleistä,
maksamattomista ravintolalaskuista,
karhukirjeistä ja kiukkuisista puhe-
linsoitoista, vuokraveloista, nalkut-
tavalta eukolta ja alituiselta
pelolta, että pomo tuntee maanantai-
aamuna viinanhajun ja polttaa minut
työmaajuopottelusta.

Se on suuri pelastus siksi, että se pelasti:
yöuneni, omakotitaloni, ajokorttini ja
vaimoni pesukoneen panttilaitokselta,
asianajajan laskuilta ja elatusmak-
suilta avioerossa.

Se on suuri pelastus siksi, että se pelasti
minut sokeilta uskomuksilta:
että jotkut hyvät työt, kuten kymppi
pakanalähetykselle ja toinen Piplia-
seuralle, istuminen kirkon penkissä
eläkkeellä olevan rovasti Saarnasen
vieressä, käyminen kirkossa jouluna ja pääsiäi-
senä, sunnuntaiaamun radiojumalanpalveluksen
kuuleminen ja kirkkovaltuuston jäsenyys
pelastaisivat ja veisivät minut taivaaseen.

Se on suuri pelastus siksi, että se pelasti minut:
ylpeydeltä, kunniankipeydeltä ja vallan-
himolta, ja paransi mahahaavani, jonka olin saanut
kun en päässyt kunnanvaltuustoon, en
saanut osastopäällikön paikkaa, enkä
kunniamerkkiä itsenäisyyspäivänä ja kun
minua ei pyydetty rotaryklubin jäseneksi.

Se on suuri pelastus siksi, että se pelasti minut:
jumaliselta tärkeilyltä ja armottomalta
tuomiohengeltä ja luulolta, että kuulumalla
johonkin kristilliseen suuntaan tai kuppi-
kuntaan,
omaksumalla tietyt rituaalit, opinkappaleet,
vaateparren, tukkamuodin ja sanankäänteet
ja tuomitsemalla toiset kristityt helvettiin
valmistaisin itselleni autuuden.

Se on suuri pelastus siksi, että se pelasti minut:
ihmispelolta, ihmisten sanomisilta ja ihmisten
pilkalta niin, että joutuessani tekemään elämäni
ratkaisua, kuuluako Jeesukselle vai ei,
en välittänyt siitä, mitä johtaja Rahakas tai
konsuli Mahakas tai pankinjohtaja tai
vaimoni hienot sukulaiset Helsingissä ajattelivat,
vaan kadotin elämäni ja sain sen takaisin Kristukselta.

Se on suuri pelastus siksi, että:
katsellessani tulevaisuuteen, se pelastaa
minut tulevasta vihasta, joka maan päälle
antikristuksen aikana lankeaa,
pelastaa minut toisesta eli iankaikkisesta
kuolemasta ja
pelastaa minut iankaikkisesta kadotuksesta.

Minä tunsin hengessäni vielä monia asioita,
jotka tekivät Jeesuksen Golgatalla minulle
valmistaman pelastuksen suureksi.

Ja minä lankesin polvilleni Hänen jalkojensa juureen.
Minä tunsin olevani kuin mies, joka on saanut
kymmentuhatta leiviskää anteeksi,
kuin mies, joka on löytänyt kallisarvoisen helmen.

Ja minä olin yhtä onnellinen kuin se tarun valtakunnan onnellisin mies, jolla ei ollut paitaa.

NIPUTETUT

Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa

Kristus, sinä näet, kuinka saatana on niputtanut, köyttänyt meidät ihmiset ihmissanomisen köysillä. Olemme kuin niputetut tillit tai persiljat toripöydällä, niin ettemme uskalla seurata sinua, Kristus.

Me emme uskalla jättäytyä sinulle, Jeesus, me pelkäämme, mitä ihmiset sanovat. Me pelkäämme heidän pilkkaansa, pelkäämme olla halveksittuja omassa elämänkentässämme.

Kuritushuonevanki Kakolan keskusvankilan kirkossa kuulee vankilälähetin hyvän sanoman sinusta Jeesus. Mutta hän on niputettu toisiin konniin, kuten he sanovat. Hän pelkää toverien sanomisia, hän ei uskalla seurata sinua, Jeesus.

Kauppaneuvos istuu Vanhassa kirkossa vuorineuvoksen hautajaisissa. Pappi saarnaa elävästi ja vakavasti, ja sanoo, että ainoa pelastus on Kristuksen seuraamisessa. Kauppaneuvoksen ihroittunut sydän värähtää, hän janoaa hetkisen Kristus-elämää voimakkaasti, kiihkeästi. Mutta hän ei uskalla seurata Jeesusta. Mitä pankin johtokunnan jäsenet, liiketoverit pörssissä ja ystävät Suomalaisella Klubilla sanoisivat, jos hän seuraisi Jeesusta?

Seurapiirirouva istuu sunnuntaiaamuna huvilansa kuistilla. Radiosta kuuluu lähetys laestadiolaisten suviseuroista. Saarnamies puhuu synnin turmeluksesta ja Jeesuksen veren puhdistavasta voimasta.

Kaunokaisen sydän värähtää kuullessaan kansanmiehen voimakkaita sanoja. Hän kaipaa hetkisen hillittömästi puhtautta ja Kristus-elämää.

Mutta hän ei uskalla. Hänen silmänsä kääntyvät muotilehtiin ja matkaselosteisiin. Hän on niputettu. Mitä sanoisivat ystävät Zonta-kerhossa, Naisten klubissa, Rouvasväen yhdistyksessä ja Mannerheimliiton nais-toimikunnassa? Hän ei uskalla seurata sinua Kristus.

Pienviljelijä istuu helluntailaisten teltassa.

Sana sattuu ja saarnaaja tekee elämän tien kaidaksi. Mies pyörittelee tupakkaholkkia ahavoitu-neessa kourassaan, hän käsittää elämän tien ja mitä olisi tehtävä.

Mutta hän ei uskalla seurata sinua Kristus. Mitä sanoisivatkaan kaverit hirviporukassa tai kaljoilla Osulan baarissa tai myllyllä tai meijerillä?

Ei, hän ei uskalla seuraasi Jeesus.

Nuori poika ja tyttö rippikoululeirillä kuulevat uskovaisen nuorisopastorin sanat elämästä Kristuksessa.

Nuori sydän vavahtaa ja janoaa kiihkeästi Kristusta. Mutta mitä sanottaisiin meidän luokalla? Mitä Päkä ja Kaitsu ja Marsu ja Pepe sanoisivat? Mitä sanottaisiin meidän jengissä ja meidän jortsuissa?

He eivät uskalla seurata sinua Kristus.

He ovat kaikki nipussa – niputetut kuin kasvikset torimyyjän pöydällä. Saatana on niputtanut heidät ihmissanomisten ja ihmismielipiteiden köysillä, lujilla köysillä ja tiiviiseen nippuun.

He eivät uskalla seurata sinua Kristus.

Kristus, armahda meitä ihmisistä. Katkaise köytemme ja vapauta meidät seuraamaan sinua taivaan tiellä.

LAHKOHENKI

Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa

Lahkohenki – sinä inha henki, sinä helvetistä nouseva demonihenki.
Sinä ihmisen omavanhurskaasta lihasta nouseva Kainin henki.

Sinä olet ainoa erehtymätön ja oikeaoppinen raamatuntuntija.

Sinä otat Raamatusta lempioppisi, jonka mukaan ihmisen on pelastuttava.

Sinä sanot, että ellei meikäläinen julista syntiselle synninpäästöä, ihminen on helvetin oma.

Sinä yksin tiedät, mikä on oikea pelastustekniikka, sinä mittaat mittatikulla tukan ja hameenhelman pituuden, sinä määrääät puseron värin.

Sinä määrääät, että Jumalan valtakunnan on oltava kuin fingerpori, se ei saa ulottua sinun tunkkaisen joukkosi ulkopuolelle.

Sinä sidot lampaasi riimulla karsinaansa ja varustat heidät sarvilla ja kuonokopalla.

Sinä vihaat kristittyjen yhteyttä ja teet kaikkesi, etteivät lampaasi kävisi vieraisilla toisella laiturilla.

Sinä nimität harhaoppisiksi niitä, jotka eivät astu sisälle sinun kirkkoosi ja rukoushuoneeseesi, niitä, jotka eivät ole meikäläisiä, niitä joilla ei ole sama alttari-palvelus kuin sinulla, jotka eivät puhu samalla nuotilla Kaanaan kieltä kuin meikäläiset, joilla ei ole sama Halleluja ja jotka eivät sano Amenta tarkalleen samalla kohdalla kuin meikäläiset.

Sinä puhut isien uskosta ja vanhurskautat sillä ihmisen ilman omakohtaista uskoa Jeesukseen. Sinä olet mieltynyt perinnäissääntöihin, nöyryyteen, käsien ja jalkojen pesemisiin ja ruokasääntöihin.

Sinä olet saanut aikaan enemmän paha kuin kaikki kristittyjen vainot yhteensä, kuin inkvisitiotuomioistuimet ja polttoroviot.

Sinä olet hukuttanut enemmän uskovaisia ja kääntymättömiä helvettiin kuin synti, sillä sinä sokaiset ihmiset näkemästä kulmakiveä Kristusta, ymmärtämästä, että muuta perustusta ei ole pantu, kuin mikä pantu on ja se on Jeesus Kristus.

Sinä olet tehnyt uskovaiset sokeiksi, niin että he eivät osaa lukea Raamattua ja unohtavat Raamatun sanat, jotka sanovat: ”Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja, ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää.” Sinä teet heistä epäjohdonmukaisia omavanhurskastelijoita, sillä he unohtavat tämän Raamatun sanan: ”Jos joku sanoo: ”Minä rakastan Jumalaa”, mutta vihaa veljeänsä,

niin hän on valehtelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, ei se voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt.”

Sinä inha henki, sinä helvetin henki, Apollyon, sinä väkevin eksytys, kavala demonihenki.

Sinä teet uskovaiset sokeiksi ja estät heitä näkemästä, että taivaaseen on vain yksi tie, Jeesus-tie. Sinä estät meitä pitkämielisesti rakastamasta ja sietämästä toisiamme ja vaeltamasta samalla tiellä, mihin saakka kukin olemme ehtineetkin.

NIMIKRISTITTY

Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa

Olen nimikristitty – se, josta Jeesus sanoo: ”Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut.”

Minä olen kristitty ja uskovainen jo kolmannessa polvessa. Isovanhempani olivat uskovaisia ja vanhempani olivat uskovaisia, kirkkouskovaisia, niin kuin sanotaan.

Muistan, kuinka mummoni istui kirkon parvella saman pylvään vieressä joka sunnuntai; isäni ja äitini istuivat joka sunnuntai kolmannessa penkissä oikealla, aina samalla paikalla.

Ukki oli suntio, ja poikasena olin usein hänen mukanaan, kun hän kolisteli kirkossa ja sakastissa tehtäviään toimitellen ennen aamujumalanpalvelusta ja oli pelottavan jännittävää käydä hänen kanssaan joskus ruumishuoneessa katselemassa noita mus-tia ja pelottavia esineitä, jotka liittyvät kuolemaan; ruumispaareja, kantoliinoja ja pikkulapioita, joilla pappi viskaa hiekkaa ruumisarkulle.

Niin, olen uskovainen, kirkkouskovainen, kuten nuo lahkolaiset ivallisesti sanovat ja käyn säännöllisesti kirkossa; joka sunnuntai olen mukana amujumalanpalveluksessa, ellei nyt ole aivan koiranilma ulkona, ja kuulun kirkkovaltuustoon ja diakaniatoimikuntaan. Tuntuu, että on vähän liikaakin noita kirkollisia hommia, sillä toden sanoakseni olen aika kyllästynyt kaikkeen kristillisyyteen.

Joskus ollessani yksin yövuoteella mieleeni tulee hirvittäviä ajatuksia, sellaisia, kuten, onkohan Jumalaa olemassakaan ja eiköhän se Jeesus ollut vain taruhenkilö ja että nuo papit taitavat vain näytellä tuota uskoaan ja kristillisyyttään saadakseen siitä hyvän leipäansion.

Nämä ovat aivan hirvittäviä ajatuksia, enkä uskalla puhua niistä vaimollenikaan, mutta minusta tuntuu joskus kuin tämä kaikki olisi vain suurta teatteria.

Kyllähän se tuo meidän kirkkoherra on intoa täynnä, sen puheessa on merkillistä kanttia ja se puhuu niin kuin sen uskoisi siihen mistä se puhuu, se on niitä Kansan Raamattuseuran miehiä.

Mutta tuota meidän nuorisopappia en voi ollenkaan sietää, se nulikka on kiihkoilija ja kuuluu olevan niitä pahamaineisen Kansanlähetyksen miehiä. Kun se poika puhuu, minut valtaa merkillinen vapina ja väristys, en voi tietää mistä se johtuu, mutta sietää minä en voi sitä nulikkaa, minä inhoan häntä.

Mutta kaikkein eniten minä inhoan noita lahkolaisia, melkeinpä vihaan heitä. Varsinkin helluntalaiset ovat oikeita kiusankappaleita ja rauhanhäiritsijöitä - miksi niiden annetaan vapaasti toimia ja hajoittaa Jumalan seurakuntaa?

Onhan tämä ollut sellaista vastatuuleen soutamista, tahtoo väsyttää ja kyllästyttää koko touhu. Toden sanoakseni viihdyn paremmin kotona kuin aamujumalanpalveluksessa kirkossa, kotona nojatuolissani television ääressä tai lukemalla hyvää kirjaa. Eiköhän se ole suurelta osalta kiihkoilua tuo kristillinen toiminta?

Minulle riittää, että kuulun kristinopin mukaisesti kristilliseen seurakuntaan ja käyn kerran kuussa ehtoollisella, eiköhän se taivas siitä aukene, jos sitä taivasta on olemassakaan.

Viime sunnuntaina tuo nuorisopappi saarnasi ja huusi, että meitä ei pelasta isien usko ja kirkkoon kuuluminen eikä sakramentit ja kirkolliset toimitukset. Sitten se häpeämätön nulikka sanoi vielä, että on paljon kristittyjä, joilla on vain kristityn nimi, mutta ovat kuolleita niin kuin Sardeen seurakunta ja että jokaisen on uudestisyntyvä ylhäältä voidakseen pelastua ja päästä kerran taivaaseen. Vielä se puhui muutakin hölynpölyä, jota en nyt jaksa muistaa, sillä minä suutuin tuohon nulikkaan, joka haukkuu kaikki kunnon kirkkouskovaiset.

Minä suutuin niin kovasti, että minun piti kotiin tultuani mennä kaapille ja ottaa sydämen vahvistukseksi ryyppy. Mokoma nulikka, kyllä minä tiedän, mitä kristillisyyks on, vaikka toden sanoakseni se joskus tuntuu minusta epätodelliselta humpuukilta.

NUORUUDENRAKASTETULLE

Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa

Tänä yönä näin sinut unissani
sinä nuoruudenrakastettuni.
Sinä tulit luokseni ja ojensit
kätesi ja istuit hiljaa viereeni.

Minä puhuin sinulle helliä sanoja,
mutta et vastannut minulle.
Syvä tuska valtasi sydämeni
ja minä heräsin siihen.

Heräsin tuska sydämessäni.
Olenko koskaan puhunut sinulle,
puhunut Kristuksen rakkaudesta,
koskapa Kristus on voittanut minut?
Iankaikkinen henkesi ei ole ollut
minulle niin rakas, että olisin tehnyt
kaikkeni voittaakseni sen Kristukselle.

Koska olen muistanut sinua
rukouksessa, olenko tehnyt kaikkeni
vain unohtaakseni, unohtaakseni sinut
ja nuoruudenrakkauteni?

Eikö minun pitäisi rukoilla sinut
Kristukselle? Eikö puhua sinulle sanoja
Kristuksesta ja pelastuksesta?

Yhteisten kauniiden muistojen takia,
sinä nuoruuteni rakastettu,
salli minun puhua sinulle helliä sanoja,
paljon hellempiä kuin silloin muinen,
helliä sanoja Kristuksesta ja elämästä,
iankaikkisesta elämästä Kristuksessa.

Jospa voisin tulla luoksesi tänään,
tulla yhtä rakastavana ja hellänä
kuin sinä tulit unessani.
Jospa voisin tulla sinun uneesi
mukanani Kristuksen koko rakkaus
ja hellyys.

Tulla niin armahtavana, hellänä
ja vakuuttavana, että näkisit
Kristuksen. Että sydämesi avautuisi
Kristukselle ja saisimme kerran nähdä
kirkastettuna Kristuksen luona,
taivasten valtakunnassa.

SUVIVIRSI

Rebekka Jylhä

Ylistys, Isä nimellesi, sinä, pyhä ja ihmeellisin!
Sinun kunniaas kaikuvu maa, sulle metsät ja puut humajaa.
Miksen kiittäisi myös minäkin? Suvi taas meillä on suloisin.

Sinä niitylle kukkaset tuot, kesän kauneuden lapsille suot.
Tahdon kiittää mä Vapahtajaa, suven suloisen lahjoittajaa.
Olen, Herra, sun hoidossasi kuten linnut ja kukkasesi.

Talvi kylmä jo mennyt on pois. Kuinka sydän ei riemuita vois?
Sulaa hyvyttäs kaikki on tää, kesän vehreys kun hymyää.
Isä taivainen, yksin sun on kiitos, kunnia loppumaton.

Olet hellästi mua hoitanut, käsin rakkahin ain kantanut.
Ilman sua täällä oon koditon, mutta luonasi rauhani on.
Sanas ikuinen, katoomaton, ilon, riemun se antava on.

Pyhä sanas on turvanani, siihen luottaa mä saan iäti.
Siitä sieluni voimansa saa, taivas on minun toivoni maa.
Kiitos, että sä Pojassasi taivaan aukaisit armossasi.

MÄ OLEN KRISTITTY

Mitä uskoa olet? – ”Olen kristitty.”

”Mä olen kristitty!” Näin, lapseni,
sä kysyjälle vastaat reippahasti.
Niin, helposti sen lausut suullasi,
vaan tokko toimin näytät rohkeasti?
Mä kerron, kuinka paljon kätkevi:
”Mä olen kristitty.”

Kyrillus oli pieni poikanen;
ja kristittyjä silloin vainottihin.
Vei äiti hänet luoksi Jeesuksen,
vaan isä suuttui, saatuansa vihin.
Ens` sanoiksensa lapsi oppi sen:
”Mä olen kristitty.”

Hän kasvoi, pääsi kouluun oppimaan,
hän oli kaunis, hyvä tavoiltansa,
vaan pilkkaa sai hän kuulla uskostaan
kuin Samuel ja Joosef aikoinansa.
Hän vaiti kärsi, lohdutuksenaan:
”Mä olen kristitty.”

Niin kuoli äiti. Murhe raskas, oi!
Ken pientä karitsaa nyt holhoapi?
Ja isän houkutus ja uhka soi, -
ah, mistä lapsen usko voiman saapi?
Ei äidin ääntä unhottaa hän voi:
”Mä olen kristitty.”

Käy uusi käsky Rooman valtiaan,
taas verivirroin laajat seudut kastuu,
saa kristikansan surma saaliinaan;
luo lapsenkin jo murhamiehet astuu.
Mik` olet? Lausu, poika! – vaaditaan.
”Mä olen kristitty.”

- Sä, hupsu, isäskin nyt hylkää sun!
noin nuorenako tahdot tuskiin kuolla? -
”On taivas isänhuoneheni mun,
Ja koti parhain korkealla tuolla.
Mä teille, surmaajani, antaun:
Mä olen kristitty.”

Hän sidottihin köysin kestävin:
kai säikähtää hän surmapaikassansa!
Luo polttolavan poika vietihin,
jo leiskui liekit kohti uhriansa.
Hän uljain mielin lausui vieläkin:
”Mä olen kristitty.”

Ja tuomari hän pyytää, pidättää,
ja pyövelitkin pyyhkii kyöneleitä.
”Miks` itkette? On lyhyt tuska tää”,
niin iloisesti lohduttaa hän heitä.
”Mua kotihin jo pian päästäkää,
Mä olen kristitty.”

Nyt teurahaksi viedään karitsa.
Kaikk` kansa valittaa, hän vaan ei väistä,
hän ylös katsoo kohti taivasta;
jo liekki kiertää lasta kutripäistä.
Soi tulestakin ääni varmana:
”Mä olen kristitty”.

On ohi kaikki; nuori sankari
jo riemukansan keskuudessa kulkee,
tuo voitonpalmun hälle enkeli,
ja autuaana äiti syliin sulkee.
Hän siellä kiittäin laulaa iäti:
”Mä olen kristitty.”

Karl Gerok (Suom. Hilja Haahti)